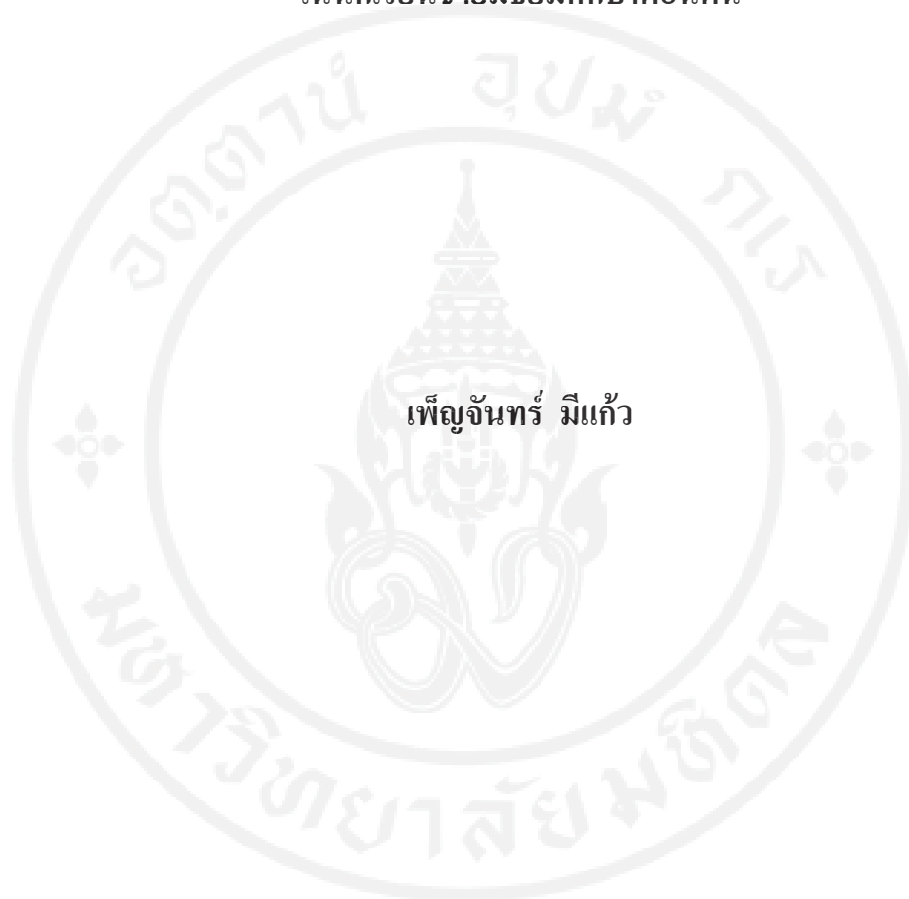


การเปรียบเทียบโปรแกรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์
ชนิด 1 วันและ 3 วัน ต่อความรู้ ทักษะ การรับรู้ความสามารถตนเอง
และพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์
ในนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2558

Copyright by Mahidol University

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

การเปรียบเทียบ โปรแกรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ชนิด 1 วันและ 3 วัน ต่อความรู้ ทักษะ การรับรู้
 ความสามารถตนเอง และพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น
 COMPARISON OF THE 1-DAY AND 3-DAY HIV PREVENTION PROGRAMS TO KNOWLEDGE, ATTITUDE,
 SELF-EFFICACY, AND PREVENTIVE BEHAVIOR AMONG MALE SECONDARY SCHOOL STUDENTS

เพ็ญจันทร์ มีแก้ว 5537325 PHCN/M

พย.ม.(การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ปาหนัน พิษกัญญา, Ph.D.(NURSING), อภาพร เผ่าวัฒนา, Ph.D.(NURSING)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลของโปรแกรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ใน
 นักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นรวม 66 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่
 ได้รับโปรแกรมชนิด 1 วัน จำนวน 33 คน และกลุ่มเปรียบเทียบที่ได้รับโปรแกรมชนิด 3 วัน จำนวน 33 คน โปรแกรม
 ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะ (The IMB Model) โดยนักเรียนทั้ง
 2 กลุ่มได้รับการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชไอวีและการป้องกันการติดเชื้อ ส่งเสริมทัศนคติด้านบวกต่อพฤติกรรม
 ป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ และฝึกทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ โดยที่โปรแกรมชนิด
 1 วัน เน้นการส่งเสริมทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ ในขณะที่โปรแกรมชนิด 3 วัน เน้นการส่งเสริม
 ความรู้และทัศนคติด้านบวกต่อการปฏิบัติพฤติกรรม รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามวัดผลก่อนทดลอง หลังทดลอง
 ทันที และระยะติดตามผล 2 สัปดาห์หลังการทดลอง วิเคราะห์ด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Chi-
 square, Independent sample t-test, Paired t-test, Repeated-measure ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับ
 เชื้อเอชไอวีและการป้องกันการติดเชื้อ ทักษะต่อการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ และการรับรู้
 ความสามารถตนเองต่อการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่ามี
 แตกต่างจากก่อนทดลอง และพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์สูงกว่า
 กลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ในขณะที่กลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการป้องกันการติด
 เชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า โปรแกรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ซึ่งประยุกต์ใช้ The IMB
 Model สามารถเพิ่มความรู้ ทักษะ การรับรู้ความสามารถตนเอง และพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์
 ได้ ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพเด็กวัยรุ่นและครูอาจารย์ควรนำโปรแกรมนี้ไปประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมพฤติกรรม
 ป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์

คำสำคัญ: การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี / นักเรียนชาย / The IMB Model / ทักษะ / การรับรู้ความสามารถตนเอง

COMPARISON OF THE 1-DAY AND 3-DAY HIV PREVENTION PROGRAMS TO KNOWLEDGE, ATTITUDE, SELF-EFFICACY, AND PREVENTIVE BEHAVIOR AMONG MALE SECONDARY SCHOOL STUDENTS

PHENCHAN MEEKAEW 5537325 PHCN/M

M.N.S. (COMMUNITY NURSE PRACTITIONER)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: PANAN PICHAYAPINYO, Ph.D.(NURSING),
ARPAPORN POWWATTANA, Ph.D.(NURSING)

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate the effects of the 1-day HIV prevention program compared to the 3-day HIV prevention program among male secondary school students. A randomized control trial was conducted for 66 male secondary students who were then assigned to the experimental group (1-day program, n = 33) and the comparison group (3-day program, n = 33). The Information-Motivation-Behavioral Skills Model (the IMB model) was used as a conceptual framework. The program intervention in both groups included promoting information about HIV and its prevention, promoting a positive attitude toward HIV prevention, and practicing HIV preventive skills. In addition, discussion time in the 3-day program was longer than in the 1-day program whereas skills practicing in the 1-day program was more than in the 3-day program. Data were collected by self-administered questionnaires at baseline, immediately after intervention, and at the 2-week follow up. Statistical analysis was performed using mean, percentile, standard deviation, chi-square, independent sample t-test, paired t-test and repeated-measure ANOVA.

The results revealed that the mean scores of knowledge about HIV and its prevention, attitude toward HIV prevention and self-efficacy toward HIV prevention of the 1-day and 3-day programs at the end of study were statistically higher than those at the baseline ($p < .05$). The mean score of HIV preventive behaviors at the end of study were not significantly different in both groups. However, the 1-day program had a statistically higher mean score of HIV preventive behavior than in the 3-day program ($p < .01$) whereas the participants in the 3-day program had a statistically higher mean score of attitude toward HIV prevention than those in the 1-day program ($p < .05$).

The study findings suggest that both programs applying the IMB Model can improve knowledge about HIV and its prevention, attitude toward HIV prevention, self-efficacy toward HIV prevention, and HIV preventive behaviors in male secondary students over time. Also, health professionals and teachers should be motivated to practice these programs.

KEY WORDS: HIV PREVENTION / MALE STUDENTS / THE IMB MODEL /
ATTITUDE / SELF-EFFICACY

180 pages